

Jordens Deling

Frederik Schaldemose (1783-1853)

Efter Friedrich Schillers
Die Teilung der Erde (1795)

»Min skjønne Jord,« saa taelde fra det Høie,
Olympens Drot, »er Eders, Mennesker!
For Eder skal hvert Kreatur sig bøie,
Thi deler Alt, som Brødre, mellem Jer.«

Og Alt, hvad Fødder havde, saae man løbe;
Hver valgde sig den Deel, ham syntes bedst;
Hist greb en Bonde efter Plov og Svøbe,
Her søgde Adelsmanden Hund og Hest.

»Mit Legem,« skreg Prælaten, »vil jeg pleie!«
Og valgde sig den ædle Moselviin.
Hans Majestæt slog Bom for Broer og Veie,
Og decreteerde: »Tienden er min!«

Og da nu Alt var bortskjænkt allevegne
Og intet meer var uden Herre, kom
Den fromme Digter hjem fra fjærne Egne,
Og saae, at Alt var Andres Eiendom.

»Ve mig, er intet, intet meer tilbage!
Er ingen Plet for mig paa Jorden gjemt!
Til Dig, min Fader! bærer jeg min Klage,
Det Frommeste af Dine Børn blev glempt.«

»Naar Du ei Phantasiens Land forlader« —
Saa taelde Zeus, — »er Skylden da hos mig?
Hvor var Du da man deelde Jorden?« — »Fader!«
Gjenmælde Digteren, — »jeg var hos Dig!«

»Dit Aasyns Glands, o Herre! drak mit Øie,
Mit Øre Dine Himles Harmoni;
Tilgiv da, at jeg glemde i det Høie,
At Sjælen ei for Støvets Baand er fri!«

Da svared' Zeus: »Af hine Gavebreve
Jeg intet Ord at slette ud formaaer;
Men vil Du hos mig i min Himmel leve,
For Dig, saa tit Du vil, den aaben staaer!«